

Takhle to proběhnout nemělo. Ne že by měla představu, jak by se to mělo stát, ale tohle bylo tuctové, bez nápadu, připadala si ošizená.

Na stole hořela svíčka, plamínek tancoval a vytvářel stíny na červeném damaškovém ubrusu a Robert jí přistrčil přes stůl krabičku.

Byla zklamaná a svíral se jí žaludek. Vedle ní postával číšník s lahví šampaňského a pozoroval ji plný očekávání.

„Já vím, že jsme se shodli, že je nám dobře tak, jak to je, ale...“ pokrčil Robert rameny, „nemusíme mít velkou svatbu. To by byla škoda peněz. Myslel jsem, že bychom to mohli udělat spontánně... jen si někdy příští týden zamluvit termín na matrice. Mají mezeru v pondělí kolem oběda. Nebude to romantické? Pojďme to udělat impulzivně, jako momentální nápad!“

Robertovi se při tom pomýšlení rozzářil obličej. Laurie na něm viděla, jak ho ta myšlenka vzrušuje, a byla zklamaná.

Stálo ji hodně úsilí se usmát – cítila, že má ve tváři napjaté všechny svaly. Robert odsunul krabičku po stole kousek doprava, aby ji měla přímo před sebou jako lahodný pamlsek, do kterého se má pustit.

Krabička tam trčela jako nevybuchlá bomba, která čeká, až ji Laurie zneškodní. Neopovažovala se na Roberta podívat, ale řekla by, že se naklonil kupředu a řeč jeho těla nahlas volala, že chce, aby tu krabičku otevřela.

Když zvedala ruce nad stůl, trásl se.

„Ach... nemusíš být nervózní. Není jak od Rockefellerera. Je jen takový symbolický. Nemusíme utrácet majlant za hlouposti. My dva víme, co je důležité.“

Měl samozřejmě pravdu. Mají své hodnoty. Věrnost. Morální zásady. Být čestní, nesobečtí. To je důležité. Pravá láska je založena na přátelství, stabilitě a důvěře, ne na citech, ze kterých se točí hlava. Zaplašila myšlenku na svou matku, právě bláznivě zamilovanou do manžela číslo tři.

Prsty se dotkla krabičky a otevřela ji. Prsten, smaragd s maličkými diamanty broušenými do fazet po stranách, byl hezký. Opravdu krásný. Půvabný zásnubní prsten. Jen ubohá, nevděčná, povrchní káča by si pomyslela, že by dala přednost safíru.

Vzhlédla k Robertovi. Jen zářil.

„Líbí se ti?“

„Je... půvabný.“

Přestože se snažila polykat slzy, jedna jí unikla a stékala jí osamělá po tváři.

„No tak co říkáš? V pondělí?“ Plný nadějí se usmíval, její slzy si vyložil chybně.

Otupěle na něj civěla. „V pondělí? Co, už tohle pondělí?“ Horečně se snažila vzpomenout si, jaký má na pondělí program.

„Jo. Ve čtvrt na jednu.“ Protáhl obličej a nasadil výraz „no není to báječné?“, jako by chtěl povzbudit její nadšení.

„Ale... já musím do práce.“

„No tak, Laurie. Ani si nevšimnou, když se o půl hodinky opozdíš..., a kdyby si všimli, tak jim prostě řekneš pravdu, kde jsi byla. Vsaď se, že ti budou závidět, jak je to romantické... Přesně jako v zamilovaných románech.“

„Já... já... tohle je všechno tak...“ To, co z ní vypadlo, znělo ještě víc jako klišé než to, co říkal on.